



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Illvstri Constantinopolitano Imperatori.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

fanguinem transfutari ut expressius eluceat proprietates sacramenti. Nam cum aqua multae sint populi multi iuxta quod alibi legitur, *Beati qui seminant super aquas*, ideo vino aqua unitur ut Christo populus adunetur. Per hoc enim quod & suscepit ipse de nostro & accipimus ipsi de suo, tam insolubili nexu conjungimur ut qui est unum cum patre per ineffabilem unitatem, fiat unum nobiscum per admirabilem unionem, ac per hoc ipso communiter mediante cum patre unum efficimur.

Pater, inquit, sancte, serua eos in nomine tuo quos dedisti mihi, ut sint unum, sicut & nos. Non pro eis rogo tantum, sed pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me, ut & ipsi in nobis unum sint, & mundus credat quia tu me misisti.

Tertio verò loco fraternitas tua requisivit quis mutaverit, vel quando fuerit mutatum, aut quare, quod in secreta beati Leonis secundum antiquiores codices continentur, sic videlicet, *Annue nobis, Domine, ut anima famuli tui Leonis haec pro te oblatio, cum in modernioribus sacramentariis habeatur: Annue nobis, Domine, quae sumus, ut intercessione beati Leonis haec nobis pro te oblatio.* Super quo tibi taliter respondemus, quòd quis illud mutaverit, aut quando mutatum fuerit, ignoramus. Scimus tamen qua fuerit occasione mutatum, quia cum sacrae scripturae dicat auctoritas quòd injuriam facit martyri qui orat pro martyre, idem est ratione consimili de sanctis aliis sentiendum, quia orationibus nostris non indigent, pro eo quòd cum sint perfectè beati, omnia eis ad vota succedunt; sed nos potius orationibus eorum indigemus, quos, cum miseri simus, undique mala multa perturbant. Vnde quod in plerisque orationibus continetur, *prosit videlicet vel proficiat huic sancto, vel illi talis oblatio ad gloriam vel honorem*, ita sanè debet intelligi ut ad hoc prosit quod magis ac magis à fidelibus glorificetur in terris, aut etiam honoretur: licet plerique reputent non indignum sanctorum gloriam usque ad iudicium augmentari, & ideo Ecclesiam interim sanè posse augmentum glorificationis eorum optare. Vtrum tamen in hoc articulo locum habeat illa distinctio qua docetur quòd defunctorum alij sunt valde boni, alij sunt valde mali, alij mediocriter boni, & alij mediocriter mali, unde suffragia quae fiunt à fidelibus in Ecclesia pro valde bonis actiones sunt gratiarum, pro valde malis, consolationes vivorum, expiationes verò pro mediocriter bonis, & propitiationes pro mediocriter malis, tua

discretio investiget. De cetero tuis orationibus adjuvari petimus apud Deum.

I L L U S T R I
Constantinopolitano Imperatori.

Litteras & nuntios imperatoriae dignitatis ea qua decuit benignitate recepimus, & tam ea quae iidem nuntij proponere voluerunt quam quae in litteris continebantur eidem intelleximus diligenter. Proposuerunt siquidem nobis dicti nuntij tui & id etiam tuae litterae continebant, quòd cum Christianorum exercitus, qui venturus est in subsidium terrae sanctae, praeposuerit tuae magnitudinis terram invadere & contra Christianos arma movere, nostro conveniebat officio ut eos à tali deberemus proposito revocare, ne fortè manus suas de Christianorum nece scedantes, & Dei exinde offensam incurrent, ac inimicos Christi, debilitati non modicum, non possent aliquatenus impugnare. Ex parte insuper tuae celsitudinis adjecerunt quòd Alexio filio Isachij Angeli quondam Imperatoris, qui ad Philippum Ducem Sueviae accessit ut imperium contra te ipsius possit auxilio obtinere, favorem nullatenus praestaremus, quia imperium non debet ad eum aliqua ratione devolvi, cum illud non per successionem, sed per electionem nobilium conferatur, nisi fortè genitus esset post adeptum fastigium imperatoriae dignitatis, quod utique idem Alexius non poterat allegare, cum priusquam pater ejus esset in Imperatorem promotus, natus fuerit, & quia pater ejus tunc privata erat persona, in imperio non poterat sibi jus aliquod vindicare. Id etiam ex parte tuae celsitudinis fuit propositum coram nobis, quòd cum Fridericus Imperator multum offenderit Romanam Ecclesiam, & eam odio iniquo fuerit persecutus, & filij sui patris vestigiis inhaerentes eam non modicum aggravarint, praedicto Duci Sueviae, ut regnum posset modo quolibet obtinere, non praestaremus subsidium vel favorem, ad quod efficiendum de facili debebamus induci, cum idem Philippus clericali fuerit caractere insignitus, & personae hujusmodi nec contrahere possint nec militari cingulo decorari vel dignitate aliquam in populo obtinere, cum sint excommunicationis vinculo innodati. Nos autem imperiali prudentiae taliter duximus respondendum, quod praedictus Alexius olim ad praesentiam nostram accedens, gravem in nostra & fratrum nostrorum praesentia, multis nobilium Romanorum

*Epist. 121.
De causa imperij CP.
Vide gesta Innoc. III, cap. 82.*

*Augustinus
serm. 17. de
verbis Apostoli.*

adstantibus, proposuit quæstionem, asserens quòd patrem ejus injustè ceperis, & feceris etiam nequiter excæcari, eos diù detinens carcerali custodia mancipatos, & quia ad superiorem nobis non poterat habere recursum, & nos juxta Apostolum eramus tam sapientibus quàm insipientibus debitores, ei justitiam facere tenebamur. Cùmque nos eidem dedissemus responsum juxta quòd vidimus expedire, recessit à nobis, & ad prædictum Philippum sororium suum concitus properavit, cum quo deliberato consilio sic effecit quòd idem Philippus nuntios suos ad Principes exercitus Christiani sine qualibet dilatione transmisit, rogans eos & petens ut quia pater suus & ipse fuerant jure suo & imperio nequiter spoliati, cum eo Constantinopolitanum deberent regnum intrare ac ad illud recuperandum eidem præstare consilium & favorem, promittens eisdem quòd tam in subsidium terræ sanctæ quàm in expensis & donativis eis magnificè responderet, paratus etiam in omnibus & per omnia nostris stare mandatis, & quòd sacrosanctam Romanam Ecclesiam vellet juxta posse suum modis omnibus honorare ac ea efficere quæ nostræ forent placita voluntati. Ceterum dicti Principes deliberato consilio responderunt quòd cùm in tam arduo negotio sine mandato & auctoritate nostra non possent procedere nec deberent, nos volebant consulere super his, ac exinde prætolari nostræ beneplacitum voluntatis, inducentes dilectum filium nostrum Petrum tituli sancti Marcelli Presbyterum Cardinalem, qui cum eis transfretare debebat, ut ad præsentiam nostram rediret, & super prædictis omnibus nostram inquireret voluntatem. Verùm idem Cardinalis ad præsentiam nostram accedens, omnia nobis curavit proponere diligenter, & cùm nuntij tui ad nostram accesserint præsentiam, super his cum fratribus nostris habebimus tractatum, & illud statuimus quòd tibi poterit meritò cõplacere, quamquam plures assererent quòd hujusmodi postulationi benignum deberemus præstare favorem, pro eo quòd Græcorum Ecclesia sit apostolicæ sedi minùs obediens & devota. Super eo autem quòd de juvando illo ad Romanum imperium obtinendum qui Romanam Ecclesiam deberet diligere & nostris obsecundare mandatis tua nos celsitudo voluit commonere, noveris quòd licèt prædictus Philippus potens sit & multum abundet, tamen Rex Otho adeo nostro studio & diligentia mediante per

Dei gratiam est promotus quòd contra eum ille hactenus non potuit prævalere, ad quòd exequendum quantum nobis subveneris, licèt multa fuerint nobis promissa, imperialis excellentia non ignorat, quòd utique tantò gratius deberes habere quantò id te non promerente noscitur procuratum. Si enim idem Philippus obtinisset imperium, multa tibi ex imperio suo gravamina provenissent, cùm per terram carissimi in Christo filij nostri Friderici illustris Regis Siciliae nepotis sui in imperium tuum insurgere de facili potuisset, sicut Henricus olim Imperator frater suus per Siciliam tuam proposuerat imperium occupare. Licèt autem à tempore inclytæ memoriæ Manuelis prædecessoris tui Constantinopolitanum imperium non meruerit ut talia efficere deberemus, cùm semper nobis & prædecessoribus nostris per verba responsum fuerit, & nihil operibus demonstratum, in spiritu lenitatis & mansuetudinis duximus procedendum, credentes ut inspecta gratia quam tibi fecimus emendare celeriter debeas quòd tam à te quàm à prædecessoribus tuis minùs providè hactenus est omissum, cùm & secundum humanam industriam id deberes studiosissimè procurare, ut ignem in remotis partibus extingueres, non nutires, ne usque ad partes tuas posset aliquatenus pervenire. Rogamus igitur imperialem excellentiam, monemus, consulimus, & hortamur, quatenus quicquid super his duxeris statuendum, operibus nobis & non verbis dumtaxat studeas respondere, quia nos dilectionem quam ad te habemus in opere demonstrare curavimus & effectu. Disposuimus autem nostrum propter hoc nuntium destinare, qui si fortè tardaverit, tu tamen nos tardes super hoc nobis sicut expedire cognoveris, respondere. Datum Laterani xvi. Kalend. Decembris.

NOBILI VIRO WILLELMO
Domino Montispeffulani.

Per venerabilem fratrem nostrum Arelatensem Archiepiscopum ad sedem apostolicam accedentem tua nobis nobilitas supplicavit ut filios tuos legitimæ dignaremur titulo decorare, quatenus, eis quò minùs tibi succederent, natalium objectio non noceret. Quòd autem super hoc apostolica sedes plenam habeat potestatem, ex illo videtur quòd cùm diversis causis inspectis cum quibusdam legitimè genitis, non naturalibus tantum, sed adulterinis etiam dispensarit, sic ad

Epist. 118.
De legitimatione liberorum.
Cap. Per venerabilem. Qui fil. si legit. Vide lib. 2. de concord. sacerdot. & imp. c. 3.